

столубіе; нѣ не трѣбва да падаме пакъ въ другъ крайность, та да не маримъ за умноженіе—то на наше—то добро, и да станемъ мръзеливи и нехарни. Нека имаме честолюбіе, нѣ честолюбіе благородно, а нѣ безрасудно и завистливо. Да ся задоволимъ само съ толкось, отъ колко—то по натакъ не можемъ да прѣстѣшимъ и да повтаріаме: Ако и да не съмъ стигналъ до онѣкъ высокъ стѣпень, за коѣ—то, чини ми ся да съмъ достоинъ, то и на тѣкъ по низка стѣпень, на коѣ—то азъ стоѣмъ, все истый—тъ съмъ чловѣкъ и имамъ исто—то достоинство.

Никому не е просто да ся беспокои, за да получи отплатъ за свои—ты трудове, освѣнь колко—то за да добые, што му е най нужно за него и за семеиство—то му. Кога добые чловѣкъ нужно—то, прилично е да желае да умножи имоть—тъ и благосѣстоіаніе—то си съ най голѣмо—то спокойствіе на душѣ—тѣ. Ако сполучи, слава Богу! тогы ще има со што да услади животъ—тъ си и да помогне другыму, аколи не сполучи, благодареніе Богу! че може да поминува прилично, оште и безъ много сладости и радости, и ако не може той да помага на другы—ты, свѣсть—та му не го укорява.

Врьши всичко, што можешъ, за да бѣдешъ по-